

Ot. Theer: Trochu ženy

Zpěvačka kupletů zpívat už začala.
Valčíku kadence táhlé
zazněly z orchestru. Seděl jsem u vína;
na židli vedle mne náhle

blondýna přisedla, drobná a vonící,
k mladému člověku, smavá,
z dětských že nevyšla sukének, řekl bys,
tak zdá se nevinná, hravá.

Ot. Theer: Zvědavá láska

Mým srdcem, jako na plese, šly ženy s touhou v líci.
Na jedněch šperky zářily s hrou lustrů žertující,
a jiné místo klenotů svou rozestřely křtici.

Zrak jedněch vášeň sliboval, zrak druhých mrazil ledem,
rty jedněch snily o krvi, rty druhých o snu bledém,
a všechny srdce chtěly zmást svých řečí slovosledem.

Ant. Sova: Rekonvalescentka

Na postýlce slabá tak leží,
sotva že odpoví,
svou hlavičku pozdvihá stěží
z bílého krajkoví.

Tak stále si s prsty jen hraje,
jak z vosku ty bezbarvé jsou,
a uprouc zrak do oken, saje,
vzduch s letní pohodou.

Ant. Sova: Divoch z venkova

V starosvětském kočáru ji vzali do města.
Bylo to už po jaru, déšť' byl, mha, necesta.

Nesměle zprv seděla! Jí šestnáct let je as.
Ale oči z vesela tak zřely stínem řas.

Bonbon, hračky, obrázky rozdala dětem všem,
všecky na jich otázky zlíbala s úsměvem.

Styděla se, špulíc rtík, by se jí nevysmál
o rok starší studentík, jenž vážným se tak zdál.

Ot. Březina: Návštěva

I uviděl jsem ji, Duši svou, zardělou mladosti záchvěvem,
jak vystoupila jednou do šedivé mlhy svítání mého;
zapomenuté dítě, jež před bouří hraje si s úsměvem
na prahu domu uzamčeného.

V závoji bílém a veselou, jak družičku v průvodu pohřebním,
a šťastnou, jak v domě, kde oheň vypukl v noci, dech spících,
panenskou nevěstu v modlitbách přede dnem svatebním
nad loži umírajících.